

Arrest

nr. 95 281 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M.- C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2012 en heeft zich op 3 februari 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 juni 2012.

1.3. Op 16 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, sjiïet te zijn en afkomstig te zijn uit Bourj al Buhaidar, Beiroet, waar u woont met uw ouders en uw zus.

Na het beëindigen van uw middelbare school in juni 2011 had u het voornemen om naar de universiteit te gaan, doch deed u dit uiteindelijk niet daar u hiervoor het Frans machtig moest zijn.

Op 9 oktober 2011 was er een manifestatie, om de wandaden van het Syrisch regime aan te klagen, waaraan voornamelijk studenten deelnamen in Salim Sleim, Beiroet. U nam hier, tesamen met zo'n 150 andere personen aan deel. Op een bepaald moment traden 'externe' mensen toe die jullie het zwijgen wensten op te leggen. Het waren mensen afkomstig uit de wijk al-Lega waarvan het grootste deel behoorde tot de Hezbollah en Amal. Eén van hen, een zekere Abou Ali Jazar (Amal) zei dat jullie de manifestatie dienden te stoppen, waarna hij en de andere indringers jullie begonnen te slaan, in de lucht begonnen te schieten en messteken begonnen uit te delen. Ook de mukhabarat (inlichtingendienst) en het leger maakten hun optreden.

Alhoewel de mukhabarat erop uit was u in te rekenen, werden u en vijf anderen meegenomen door Talal Amal en Ali Itani, afkomstig uit al-Lega en behorend tot Amal. U kende deze twee personen omdat u in die bewuste wijk naar school was geweest. Jullie werden meegenomen naar een ondergrondse garage en door hen geslagen. Een drietal uren later werd u door hen weer meegenomen en in Salim Sleim uit de auto gezet omdat ze wilden dat u door de mukhabarat zou kunnen worden gearresteerd.

Bij uw thuiskomst nam u een douche en ging u vervolgens naar uw vader. U kreeg een telefoontje van uw moeder waarin ze u vertelde dat de mukhabarat waren langsgesproken met een aanhoudingsbevel op uw naam. U trok daarop naar jullie huis in Shrouf. U bleef binnenshuis en kreeg enkel het bezoek van een oom. Via hem vernam u dat de mukhabarat nog driemaal bij u thuis was langs geweest en uw vader werd gesurveilleerd. Ook de buurt waarin u woonde werd door de autoriteiten in de gaten gehouden.

Naar aanleiding van het aanhoudingsbevel contacteerde uw moeder een advocaat, die stelde dat wanneer u zou worden opgepakt, u zeker drie jaar zou krijgen. Uw moeder volgde de zaak op, maar toen de advocaat liet weten dat er geen oplossing was, werd er geoordeeld dat u niet langer in het land kon blijven. U vertrok na een maand in Shrouf te hebben doorgebracht naar de haven in Beiroet en werd door een smokkelaar aan boord van een handelsboot gebracht. Hij nam uw documenten af, waarna u hem niet meer terug zag. Uw ouders kwamen op de boot afscheid van u nemen, waarna u een reis van achttien dagen aanvatte, alvorens in België aan te meren en op 3 februari 2012 asiel aan te vragen.

Sinds u hier bent, hebt u nog contact gehad met uw advocaat die u liet weten dat u uw onschuld niet zou kunnen bewijzen en u veroordeeld zou worden. U hebt ongeveer één keer per week contact met uw familie en ze stellen u slechts de vraag waarom u dit gedaan hebt.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo stelt u uitdrukkelijk weliswaar het middelbaar onderwijs te hebben afgemaakt, doch geen universitaire studies te hebben aangevat. Immers de universiteit die u had uitgekozen eiste dat u het Frans machtig was, wat niet het geval was en u nam om dit te verhelpen bijlessen bij een kozijn. U gevraagd of u nog stappen hebt ondernomen met betrekking tot de universiteit, ontkent u dit (cgvs p.2-3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), in kader van uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor op het cgvs, stelt u dan dat uw problemen begonnen zijn toen u in het eerste semester aan de universiteit zat (Vragenlijst p.3). U hiermee geconfronteerd stelde u dat u eerst het Frans machtig moest worden en u zich voorbereidde op het ingangsexamen. U stelt expliciet niet 'op de unief te hebben gezeten maar zich te hebben voorbereid op het ingangsexamen', wat echter geen uitleg biedt voor de vastgestelde discrepantie (cgvs p.7).

U stelt deelgenomen te hebben aan een manifestatie op 9 oktober 2011, doch legt hieromtrent geen overtuigende verklaringen af. U stelt dat er zich mensen die behoorden tot Amal en de Hezbollah mengden tussen de manifestanten en de situatie vanaf dat moment begon te escaleren. Ook de mukhabarat en het leger zouden ter plekke zijn. U en vijf anderen werden door twee personen behorend tot Amal opgepakt en meegenomen naar een ondergrondse garage. Na een drietal uur te zijn mishandeld werd u door hen in een auto gezet en naar Saliem Sleim gebracht waar u mocht beschikken. U gevraagd waarom u werd vrijgelaten, stelt u dat de reden hiervoor was dat ze wilden dat

u in handen kwam van de mukhabarat en het leger. U was hier 100% zeker van. U gevraagd of dit wil zeggen dat ze u aan deze instanties wilden overleveren, antwoordt u dat de mukhabarat op het moment dat ze (Amal) u meenamen aanwezig was. Erop gewezen dat er een antwoord van u verwacht wordt, ontwijkt u dit andermaal door te stellen dat er tijdens de manifestatie leuzen gescandeerd werden. Andermaal gevraagd waarom ze u aan de mukhabarat wilden overleveren, stelt u 'ja, maar dat was niet ik, vijf jongeren zijn nu in het gevang en er zijn jongeren op de vlucht'. Gezien dit nog altijd geen bevredigend antwoord is, werd er nogmaals gevraagd waarom u werd vrijgelaten en antwoordt u dan maar dat de mukhabarat u ook wilde arresteren, maar Amal eerst was en u niet wilde uitleveren. U gevraagd waarom u dan eerst iets anders gezegd hebt (nl dat Amal u wilde uitleveren), stelt u dit effectief zo te hebben gezegd, maar het niet zo te hebben bedoeld (cgvs p.4-5). De vaststelling dat u niet in staat bent een eenduidig antwoord te geven op een vraag die bezwaarlijk mis te verstaan is komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Te meer u dan even later gevraagd waarom Amal u heeft vrijgelaten, weerom terug komt op uw eerdere verklaringen en stelt dat Amal u wel degelijk wilde uitleveren aan de mukhabarat omdat er een aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd (cgvs p.6). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen elke overtuigingskracht ontbreken. Daarenboven dient men zich de vraag te stellen, zo Amal u effectief wilde uitleveren waarom ze dit niet gewoon hebben gedaan, of u op een plek zouden hebben achtergelaten waar u gemakkelijk zou kunnen worden opgepakt door de mukhabarat. In dit kader dient nog aangestipt dat u voor de DVZ nooit ook maar met een woord gealludeerd hebt op Amal (Vragenlijst p. 3). U hierop gewezen, antwoordt u dat Amal de basis is van uw probleem. Erop gewezen dat dit geen antwoord is, kunt u slechts stellen dat de ondervraagster het u niet gevraagd heeft (cgvs p.7). Ook deze nalatigheid kan niet overtuigen daar het aan u als asielzoeker is om alle essentiële elementen aan te halen en u wel degelijk wist door welke groepering u ontvoerd werd.

Ook wat betreft dit aanhoudingsbevel dienen de nodige kanttekeningen te worden gemaakt. Zo stelt u dat dit bevel op de dag van de manifestatie werd uitgevaardigd. Uw moeder zou u diezelfde dag hiervan telefonisch op de hoogte hebben gesteld. Het wekt dan ook verbazing dat u hierover met geen woord hebt gerept ten overstaan van DVZ. U hiernaar gepeild, stelt u dat u het nu, op het cgvs, heeft gezegd. Andermaal gevraagd waarom u dit niet eerder ten berde heeft gebracht, geeft u aan dat ze u op DVZ enkel basic vragen hebben gesteld (cgvs p.6). Gezien dit specifieke document essentieel is om uw vrees aannemelijk te maken, kan de vaststelling dat u dit niet onmiddellijk hebt verteld totaal niet overtuigen. In dit kader dient nog aangestipt dat u aangeeft dat uw familie het aanhoudingsbevel gaat opsturen. U gevraagd hoe uw familie dit document in handen gaat krijgen, stelt u 'ze gaan gewoon naar het Commissariaat'. Gevraagd of dit gewoon zo gaat, geeft u plots totaal verrassend aan dat uw moeder het heeft en dat u sinds drie weken weet dat ze het in handen heeft. U vervolgens gevraagd of uw familie op de hoogte is van uw asielaanvraag, beaamt u dit volmondig. Logischerwijze dan gevraagd waarom uw moeder het dan nog niet opgestuurd heeft, geeft u het weinig overtuigende antwoord 'ik was te laat met te bellen'. Een week geleden zou u uw moeder gebeld hebben en haar gezegd hebben dat u het document wilde hebben (cgvs p.8). Mocht er effectief geloof hieraan kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat uw moeder dit document spontaan zou hebben opgestuurd, of dat u tenminste onmiddellijk zou hebben gevraagd dit te doen. Uw verklaring dat uw moeder oud is en u alles mondjesmaat aandoet ondermijnt uw geloofwaardigheid (cgvs p.8). U een laatste keer gewezen op het feit dat u drie weken geleden hebt vernomen dat uw moeder het aanhoudingsbevel in handen had en het bijgevolg weinig logisch is dat u pas vorige week gevraagd hebt het op te sturen, verklaart u dan dat het uw moeder was die te laat was om het op te sturen (cgvs p.8). Uit bovenstaande blijkt dat u niet bij machte bent op een duidelijke vraag een coherent en eenduidig antwoord te geven. Integendeel, u past telkens opnieuw uw verklaringen aan.

U stelt na dit specifieke nieuws te hebben vernomen (over het aanhoudingsbevel) niet meer naar uw ouderlijk huis te zijn teruggekeerd, maar gedurende een maand uw toevlucht te hebben gezocht in Shour, waar uw familie nog een huis had. U gevraagd of de mukhabarat gedurende deze maand in Shour zijn langsgekomen, stelt u dat dit niet het geval was. U naar de reden hiervoor gevraagd, stelt u 'omdat ons dorp klein is, niemand komt en niemand gaat'. U gewezen op de door u geschilderde context waarin de mukhabarat actief naar u op zoek zijn (ze komen langs bij uw ouderlijk huis, ze surveilleren uw vader en de buurt waarin u woont), kan u andermaal maar een weinig overtuigend antwoord geven. U stelt dat uw vader u in deze periode niet bezocht heeft en het huis nog in opbouw is. U erop gewezen dat u totaal niet kan overtuigen, geeft dan maar aan het niet te weten en dat er in dat dorp niemand komt (cgvs p.6-8). Mochten de mukhabarat effectief dusdanig naar u op zoek zijn zoals u dit wil laten uitschijnen, dan kan er toch van worden uitgegaan dat het voor hen maar een koud kunstje was het adres van dit huis te achterhalen en hier eens een bezoek aan te brengen. De nalatigheid van de mukhabarat kan gezien de door u geschilderde gang van zaken weerom niet overtuigen.

U stelde dus, zoals al aangekaart werd in een bovenstaande paragraaf, dat de mukhabarat uw vader surveilleerden. Wanneer u dan stelt dat uw ouders op de boot waarin u het land zou verlaten,

afscheid kwamen nemen, doet dit dan ook de wenkbrauwen fronsen. U gewezen op het feit dat ze door deze manier van handelen toch een groot risico namen, stelt u dat u op dat moment beneden in de boot was (cgvs p.6, 8). Mocht er effectief geloof aan de door u beweerde problematiek worden gehecht kan de toch wel lakse manier van handelen van uw ouders totaal niet overtuigen, te meer uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders zich maar al te zeer bewust waren van het gegeven dat ze onder surveillance stonden en dat ze veel omzichtiger te werk zouden zijn gegaan en u niet zo maar op de boot hebben bezocht. Met betrekking tot deze surveillance dient dan ook nog eens aangestipt dat u hier voor DVZ geen enkele allusie op hebt gemaakt en werd u hier dan ook op gewezen. U antwoordt hierop dat uw ouders u dit verteld hebben voor uw vertrek. Nogmaals naar de reden gevraagd, stelt dat men u bij DVZ enkel vroeg wat er met u was gebeurd en wanneer u problemen had (cgvs p.7). Andermaal hoeft het geen betoog dat het totaal niet aannemelijk is dat u dit nooit eerder hebt verteld daar ook deze handelswijze van de mukhabarat essentieel is om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Vooreerst uw individuele fiche, vertaling puntenlijst en toonde u uw geboorteakte, waarvan een vertaling terug te vinden is in uw dossier. Deze gegevens hebben betrekking op uw identiteit en scholing, gegevens die hier niet ter discussie staan. Wat betreft het document van uw advocaat dient opgemerkt dat dit ter uwen behoeve werd opgemaakt en geen objectieve bewijswaarde heeft. Daarenboven is het opmerkelijk dat uw advocaat nergens melding maakt van Amal, te meer het net de leden van deze partij zijn die u zouden hebben ontvoerd en mishandeld. Bovendien heeft een dergelijk document enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw geval gezien bovenstaande observaties dus niet het geval blijkt te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/5, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op geen enkel moment vragen stelt over de behoefte aan bescherming in zijn hoofde nu hij werd beschuldigd deelgenomen te hebben aan een manifestatie tegen de Syrische regering en om die reden een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd door de “Mukhabarats”. Verzoeker wijst nog op zijn jonge leeftijd en stelt dat hij “zich (niet) bewust (is) van de woorden die hij gebruikt”. Tot slot heeft hij verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen en dient de subsidiaire bescherming toegekend te worden, aldus nog verzoeker.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn studie aan de universiteit, (ii) hij geen overtuigende verklaringen aflegt over zijn deelname aan een manifestatie op 9 oktober 2011, (iii) ook wat het aanhoudingsmandaat betreft de nodige kanttekeningen dienen gemaakt te worden, (iii) mochten de mukhabarat effectief dusdanig op zoek zijn naar hem er dan toch van uitgegaan kan worden dat het voor hen een koud kunstje was om het huis te achterhalen en hier een bezoek aan te brengen, (iv) mocht er effectief geloof gehecht worden aan de door hem beweerde problematiek de lakse manier van handelen van zijn ouders totaal niet kan overtuigen, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat zijn ouders zich maar al te zeer bewust waren van het gegeven dat ze onder surveillance stonden, (v) met betrekking tot deze surveillance dient aangestipt te worden dat hij daarop geen allusie maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en (vi) de brief van de advocaat geen objectieve bewijswaarde heeft.

2.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verklaringen van verzoeker grondig heeft onderzocht en terecht tot de conclusie komt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich tot een summier herhaling van zijn relaas en de bewering dat hij geen bescherming kan krijgen van de Libanese autoriteiten. In de mate verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd wijst de Raad erop dat ook van een jonge man

van negentien jaar kan verwacht worden dat hij op een coherente wijze aannemelijk kan maken waarom hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten, wat in casu niet het geval is.

Het is voorts de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In voorliggend verzoekschrift poneert verzoeker slechts dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Libanon terug te keren. Hij laat evenwel na te concretiseren waaruit het reëel risico in zijn hoofde dan wel zou bestaan.

2.4. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS